

Glistrup (FP):

I og med grundlovsændringen i 1915 skiftede folketingsvalg her i Danmark totalt karakter. Tidligere havde det været sådan, at man valgte en bestemt person til at sidde i folketinget som den pågældende kreds' kandidat. Efter grundloven af 1915 er det således, at et dansk folketingsvalg først og fremmest er et valg mellem partier, og hvilke kandidater og menneskekroppe partierne har siddende i denne sal, er blevet et aldeles underordnet spørgsmål.

Med hensyn til selve det væsentlige, hvor mange mandater SF skulle have efter folketingsvalget den 8. december 1981, er der ingen tvivl; SF skal have 21 mandater. Der er ikke engang nogen tvivl om, at en af de 21 skal være fra søndre storkreds, og dermed har vi faktisk taget alt det væsentlige.

Når så folketinget står i en situation, hvor ingen af de af SF opstillede kandidater i søndre storkreds i sig selv fik tilstrækkelig stor vælgertilslutning til, at den pågældende i kraft af sine stemmer klart havde ret til et folketingsmandat, så er der i og for ikke stort andet for folketinget at gøre end at se at finde frem til, hvem man finder er den rigtigste. Det har man gjort, og man har altså fundet frem til hr. Rahbæk Møller. Når så det parti, som er det eneste, det vedrører, nemlig socialistisk folkeparti, ikke klart har gjort indsigelse i rette tid, nemlig før den 22. december 1981, imod, at man indkaldte hr. Rahbæk Møller som medlem, forekommer det mig usmageligt og uanstændigt, at folk fra andre partier end socialistisk folkeparti, i dette tilfælde hr. Wilhjelms, begynder at blande sig i noget, som ikke vedrører hr. Wilhjelms, og derfor synes jeg, det er uanstændigt, at der kommer et forslag som dette.

Men nu er det altså kommet, og til min undren og efter min mening juridisk forkert har folketingets formand annekteret forslaget, som det er, sådan at det skulle behandles. Jeg mener, det er i strid med grundlovens § 33, at dette ting overhovedet behandler dette forslag om at stjæle hr. Rahbæk Møllers mandat. Når dette ting har godkendt hr. Rahbæk Møller som medlem af folketinget, er han medlem af folketinget, og derfor er det aldeles udelukket, at man nu kan fratage hr. Rahbæk Møller dette medlemskab.

Det er således – og her behøver jeg ikke at referere fra udvalgsbehandlingen, som jeg selv deltog i – at man havde det fornødne grundlag, man havde alt oplyst til den 22. december 1981, hvor folketinget behandlede disse ting. Man havde punkt 1: valgloven. Man havde punkt 2: de nøjagtige stemmetal. De er optrykt som bilag 1 og 2 til beretningen fra udvalget. Det var de ting, man skulle sammenholde, dels som udvalgsmedlem, dels som folketingsmedlem, når man skulle finde ud af, hvem man skulle godkende den 22. december 1981, og man godkendte altså hr. Rahbæk Møller som værende den, der var blevet valgt. Om indenrigsministeriet så skulle have givet mere eller mindre forkerte eller urigtige oplysninger om hidtidig praksis el.lign., er inderlig ligegyldigt, for kompetencen ligger ikke hos indenrigsministeren, men hos folketinget efter indstilling fra folketingets udvalg, som med kendskab til alle de centrale ting, både juridisk og faktisk, har indstillet, at mandatet skal være hr. Rahbæk Møllers, og alle hr. Wilhjelm's undersøgelser af, hvordan det gik kommunisterne i Svendborg amt i 1932, eller hvad det nu er, der har interesseret hr. Wilhjelms i de mellemliggende måneder, har ikke rokket ved, at sådan var nu engang tallene. Det har så ført til, overensstemmende med det, der er meningen med partilistesystemet, at partilistens nr. 1 er kommet ind, da ingen af de andre kandidater har samlet en så enorm tilslutning blandt vælgerne, at det var vedkommende, der skulle ind. Det er i øvrigt i overensstemmelse med folketingets praksis lige siden 1920. Man har stede sagt, at benytter man partilistesystemet, er meningen, at partilisten kun skal sprænges, hvis vælgerne meget, meget klart siger: vi vil ikke have den mand, som er opstillet som nr. 1 på partilisten, men vi vil have en bestemt anden valgt ind. De partier, der foretrækker at stille op på en måde, så vælgerne får en afgørende indflydelse og altså ikke skal rette sig efter, hvad partiet gør, kan bruge kredsvis opstilling, de kan bruge sideordnet opstilling. Sådan er simpelt hen den danske valglovs system, og derfor passer den afgørelse, folketinget traf den 22. december 1981, bedst med valgloven, valglovens udformning og valglovens mening.

Det er set ud fra alle synsvinkler klart hævet over enhver tvivl, at det pågældende mandat tilkommer hr. Rahbæk Møller, og